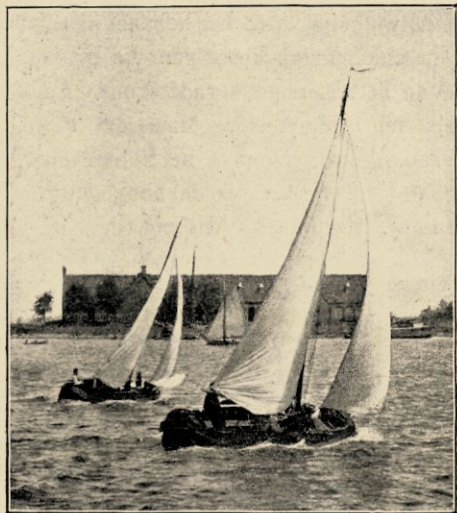

Van de Redactie.

pagina's 85, 87, 122, 137, 143, 144, enz. enz.? Wat aan groepjes, wat grooter wel, maar suggereerend de gedachte aan pierenpotjes? Ze had nóg royaler moeten zijn: de illustratie. En menig stuk is té kort, daardoor al te onvolledig en ook te laag aangelegd. Wij

FRIESCHE TJOTTERS, 19E EEUW.

noemen geen bijzonderheden. Dat is niet noodig, want de heer Feith weet zelf heel goed wat er bij een volgende uitgave dient verbeterd te worden in den tekst en wij, publiek, mogen niet té veeleischend zijn, nu wij een zeer aardig boek kregen, zooals er een diende te zijn in Nederland, waar gelukkig jonge meisjes en jonge mannen zich meer en meer harmonisch ontwikkelen, dat is: naar lichaam en ziel. Niet door drankjes en pillen en kinawijntjes wordt een zenuwslap geslacht versterkt. Maar wie binnen zekere grenzen aan sport doet en sportliefde aankweekt, werkt voor de nageslachten. Ook daarom zij het werk van Feith en de zijnen den lezer aanbevolen.

Dat zoo'n sport-boek-redacteur nu juist Feith heeten moest, misschien wel afstammen van Mr. Rhijnvis item!!

De aardige prentjes naar teekeningen zijn toch zeker van den redacteur; ontwierp hij ook den omslag?

Ongelukkiginderen door EDOUARD RÖPCKE (Slohouwer, Amersfoort) is de roman van een

naïven schilder, die een zangmeid uit de Nes haalt en met haar en haar kind (van een ander) gaat leven in de hoop haar te redden. Het kind sterft en de moeder gaat weër naar de Nes terug. Zij kan 't bij den braven schilder niet uithouden. En deze, die ook al meê door dit avontuur een walging van het leven krijgt, gaat zich dood schieten in het Vondelpark. Het boek heeft geen litteraire waarde hoegenaamd, zelfs hinderen incorrecities in den stijl, die tegenwoordig zeldzamer dan vroeger in beginnerswerk voorkomen.

Constantijn Palæologos door Mr. P. VAN DER MAESE (Van Hengel, Rotterdam) is een treurspel, dat wel nooit zal worden opgevoerd, maar dat getuigt van belezenheid. Van alle belangrijke historische gegevens betreffende den val van Konstantinopel is door den schrijver gebruik gemaakt. De verzen zijn middelmatig. Het is de vraag of men, Constantijn tot hoofdpersoon nemend, wel een historisch goed treurspel kàn schrijven, zoo men ook Mahomed II er in brengt en zich niet bepaalt tot de inwendige jammeren, die den val van 't Byzantijsche rijk vooraf gingen.

Smarten door ANNA DE SAVORNIN LOHMAN (Van Kampen, Amsterdam) bevat vier novelletjes van niet groote litteraire beteekenis, verzameld zeker toch ten genoegen der trouwe lezers die, met ons, wat ongeduldig zullen wachten op een nieuwen roman, waarin de schrijfster het bewijs levert dat haar talent tot rijpheid is gekomen. Wij vreezen dat het schrijven van schetsen, novelletjes en kritiekjes voor de pen dezer begaafde schrijfster gevaarlijk kan worden. In het breed typeeren ligt haar kracht, allermint in miniatuur-werk, dat juist haar minder goede eigenschappen doet uitkomen; daaronder eene betreuenswaardige slordigheid. Eén voorbeeld (pag. 95):

„Want het groote kerkorgel begeleidde haar schreden, — een lieflijke, 't leven blij-begroetende jubelmarsch. Doch in haar ooren klonk dat als treurmuziek, — als werd er eene begraven die zij kende. Zij wist het, dat was haar beter-ik dat gestorven was, — geworgd door wreede, heiligschennende handen.”